Creşterea spirituală (2)

Maturitatea spirituală

Willem Johannes Ouweneel

© Bode, Online începând de la: 26.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11317.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Maturitatea spirituală

În ce direcţie merge creşterea spirituală? Care este ţelul final al maturizării? Pentru aceasta vrem să privim cuvântul „a creşte” în Noul Testament. El este traducerea cuvântului grecesc *teleios*, care se traduce deseori şi prin „desăvârşit”. Cuvântul este derivat de la un verb, care printre altele înseamnă: „a termina”, „a duce la sfârşit”, „a duce la ţintă”. Cine este „matur” sau „desăvârşit”, acela a ajuns la o anumită ţintă (în greacă: *telos*). Ţelul nu trebuie ca întotdeauna să fie în corelaţie cu creşterea spirituală; realmente cuvântul *teleios* se foloseşte pentru trei lucruri diferite, şi numai unul din ele este creşterea spirituală. De aceea ne vom ocupa mai întâi cu celelalte două înţelesuri.

În epistola către Evrei 10.14 citim: »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei sfinţiţi«. Acest verset stă în opoziţie cu Evrei 9.9, unde este vorba de »daruri şi jertfe de tăiere«, »care nu sunt în stare să facă desăvârşită conştiinţa celui care se închină«, şi în Evrei 10.1, unde se spune despre Lege, că »nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârşiţi pe cei care se apropie«. Aceasta este o formă de „desăvârşire” care

nu are nimic a face cu creşterea spirituală. Dimpotrivă: în momentul când cineva vine la credinţă, el este deja „desăvârşit” în sensul că păcatele lui au fost iertate o dată pentru totdeauna, el niciodată nu va merge la judecată, căci judecata a fost purtată de Hristos. Credinciosul a devenit un copil al lui Dumnezeu, începând din prima clipă a vieţii lui de credinţă a fost făcut corespunzător pentru cer (compară cu Coloseni 1.12). Chiar dacă el ar rămâne toată viaţa un copilaş în credinţă, aceasta ar fi desigur regretabil, dar dacă el este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, cu toate acestea el este mântuit pentru veşnicie. Aceasta este deci o desăvârşire căreia nu-i mai trebuie adăugat nimic. Cine este născut din nou, este nemijlocit corespunzător pentru cer.

Acesta este primul înţeles al cuvântului *teleios*. Trecem peste înţelesul al doilea şi ne ocupăm cu înţelesul al treilea. Acesta este „desăvârşirea” pe care noi o vom obţine abia atunci când vom fi la Hristos în glorie. Despre aceasta apostolul Pavel spune: »Nu că deja am şi obţinut sau că am şi fost făcut deja desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, ... alerg spre ţintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.« Dar el spune imediat după aceea: »Gândul acesta, deci, să ne însufleţească pe toţi câţi suntem desăvârşiţi; şi dacă în

vreo privinţă gândiţi altfel, Dumnezeu vă va lumina şi în această privinţă« (Filipeni 3.12-15). Aici el foloseşte cuvântul *teleios* în câteva versete cu două înţelesuri diferite: în primul rând cu sensul de desăvârşire, pe care noi o vom obţine abia atunci când am ajuns la »ţinta chemării cereşti a lui Dumnezeu«, atunci însă în sensul de matur spiritual! Primul înţeles din cele două nu se întâlneşte aşa de des în Noul Testament. Desigur mai găsim în Evrei 11.40 şi Evrei 12.23 noţiunea de „desăvârşire", dar acolo pare să îndrepte atenţia spre înviere. Acest înţeles al noţiunii „desăvârşit" nu este greu de înţeles. Noi vom fi realmente desăvârşiţi abia atunci când vom fi în fericirea veşnică. Atunci nu vom mai avea carnea (firea pământească) în noi, care aici pe pământ poate mereu să ne facă să păcătuim. Atunci vom poseda şi trupul de înviere desăvârşit şi de aceea vom fi eliberaţi de toate necazurile pricinuite de dureri şi de îmbătrânire.

În total găsim deci trei înţelesuri ale noţiunii „desăvârşit". Mai întâi, noi suntem desăvârşiţi, aceasta înseamnă eliberaţi de păcate şi corespunzători pentru cer începând din clipa întoarcerii noastre la Dumnezeu. În al doilea rând – şi aceasta ne interesează pe noi acum – „desăvârşit" înseamnă şi ţelul final al creşterii noastre spirituale. În al treilea rând noi vom fi

desăvârşiţi în cer, aceasta înseamnă eliberaţi de natura noastră veche şi de trupul muritor. Dacă *teleios* are acest înţeles, atunci noi îl putem reda şi prin cuvântul „matur”.

Fiţi desăvârşiţi

Vrem acum să vedem mai întâi cinci locuri din Scriptură, unde cuvântul *teleios* stă cei drept în legătură cu „a fi matur”, dar unde mesajul creşterii spirituale stă mai puţin în prim plan. În alte texte aceasta este mult mai clar; le vom studia după aceea. Primul din aceste texte este în evanghelia după Matei 5.48: »Voi fiţi deci desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârşit.« Aceasta este o însărcinarea a Domnului Isus dată ucenicilor Săi. Când este vorba de celelalte două înţelesuri ale cuvântului *teleios*, atunci niciodată nu poate fi vorba de o însărcinare. Pe de o parte fiecare născut din nou este deja „desăvârşit” în sensul că este „potrivit pentru cer”; pentru aceasta nu mai este nevoie să-i ceri ceva. Pe de altă parte cel născut din nou nu va deveni niciodată „desăvârşit” pe pământ în sensul „eliberat de natura păcătoasă şi de trupul muritor”; deci nici aceasta nu i se poate cere. Nu, este numai un înţeles al cuvântului *teleios*, care conţine o însărcinare: „Fiţi maturi spiritual!” Tatăl nostru ceresc este desăvârşit în Fiinţa Lui.

Această Fiinţă desăvârşită trebuie reflectată în viaţa ucenicilor. Aceasta nu are loc de la sine, căci altfel nu ar mai fi necesar să se ceară aceasta de la ucenic. Nu, el trebuie realmente să năzuiască să reflecte acest tablou al lui Dumnezeu. El trebuie să devină „desăvârşit” în sensul de „matur”, şi de aceea el trebuie să alerge după creşterea spirituală.

Domnul Isus a spus tânărului bogat: »Dacă vrei să fii desăvârşit, du-te, vinde ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-Mă« (Matei 19.21). Realmente acest tânăr nu era încă născut din nou, aşa trebuie să presupunem. Însă Domnul face aluzie faţă de el cu privire la ce înseamnă adevărata ucenicie.

Adevărata slujire lui Dumnezeu nu este numai respectarea (exterioară) a unui număr de porunci (Matei 19.20). Este vorba de desăvârşire, aceasta este dăruirea pe deplin, cu adevărat desăvârşită, lui Dumnezeu şi Hristosului Său, din inimă înlăuntru, care apoi se manifestă în toate cuvintele noastre şi în toată comportarea noastră. Chiar şi cel întors de curând la Dumnezeu trebuie să înveţe încă multe în privinţa aceasta. Cu privire la aceasta, această ucenicie „desăvârşită” include şi un element al creşterii spirituale. „Ucenic” însemnă „şcolar”.

Apostolul Pavel spune în Galateni 3.3: »Aşa de fără minte sunteţi? După ce aţi început prin Duhul, acum să sfârşiţi (unii traduc: să deveniţi desăvârşiţi) în firea pământească?« Se poate ca aici „a deveni desăvârşit” stă în opoziţie cu „a începe” şi de aceea înseamnă simplu „a sfârşi”. Dar pare mult mai clar, că trebuie să ne gândim la înţelesul mai pregnant „a deveni (a fi făcut) desăvârşit”. Pavel se referă desigur la aceasta în sens ironic, făcând aluzie la învăţătorii falşi, care voiau să-i facă pe galateni să creadă că ei vor cunoaşte un drum „mai desăvârşit” decât acela, pe care Pavel îl propovăduieşte, dacă ei s-ar aşeza sub autoritatea Legii. Cât de mult „mai desăvârşită” ar deveni viaţa de creştin, dacă alături de tot ce este specific creştinesc s-ar adăuga prescripţiile iudaice referitoare la mâncăruri, sărbătorile iudaice bogate, dacă s-ar cunoaşte ritualurile şi ceremoniile iudaice … Aici este deci vorba de un tablou fals al maturităţii spirituale: creştinul iudaic este „mai desăvârşit” decât creştinul influenţat ne-iudaic.

Apostolul Pavel spune în Coloseni 4.12: »Epafras, … vă salută. El … se luptă totdeauna pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca să fiţi desăvârşiţi şi cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu.« Ceva asemănător găsim în epistola lui Iacov 1.4: »Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, ca să fiţi desăvârşiţi,

întregi şi să nu duceţi lipsă de nimic.« Ca şi în evanghelia după Matei 5.48, şi aici este vorba de dorinţa sau de porunca ca credincioşii să fie „desăvârşiţi”. Aceasta înseamnă deci ca fiind o poruncă, aceea de a fi „spirituali” sau „sfinţi” în sens practic sau să prezinţi imaginea Fiinţei lui Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri care necesită creşterea spirituală. În toate aceste cazuri dorinţa sau misiunea ar putea fi redată prin: „Creşteţi!”, aşa cum este în 2 Petru 3.18: »Creşteţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos.« - »Fiţi desăvârşiţi« înseamnă: „Fiţi (sau: deveniţi) maturi”.

Deveniţi maturi

Aceasta ne conduce la locuri din Scriptură în care mesajul creşterii spirituale stă clar pe prim plan. Aşa spune Pavel în 1 Corinteni 14.20: »Fraţilor, nu fiţi copii la minte, ci la răutate fiţi prunci, dar la minte fiţi maturi.« Pavel pune aici pe „maturi” în faţa „copiilor (mici)”. Credincioşii trebuie să se dezobişnuiască să gândească permanent ca şi copiii, aşa cum spune Pavel puţin mai înainte în 1 Corinteni 13.11: »Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când am devenit matur, am terminat cu ce era copilăresc.« Acolo trebuie să se ajungă! Când cineva tocmai a

venit la credinţă, el este încă un copilaşi, şi nu este rău dacă el se comportă ca un copilaşi în credinţă. Dar aceasta nu poate rămâne aşa. Bebeluşul trebuie să ajungă un copil care se târăşte, copilul care se târăşte să devină un adolescent, adolescentul să devină un tânăr, tânărul să devină matur. Credincioşii nu pot şi nu au voie totdeauna să gândească ca cei întorşi de curând la Dumnezeu; ei trebuie să crească în felul lor de gândire. Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 14 despre aceasta în legătură cu felul în care corintenii foloseau vorbirea în alte limbi. Ei se comportau cu darul în chip pueril, naiv. Pavel spune totodată în privinţa aceasta: gândiţi-vă ce faceţi! Încetaţi să mai gândiţi ca nişte copii! Voi trebuie să fiţi maturi în gândirea voastră!

Deja mai înainte, în 1 Corinteni, Pavel a spus ceva asemănător, şi anume în capitolul 2, versetul 6: »Vestim înţelepciunea printre cei desăvârşiţi« (1 Corinteni 2.6), sau cum se mai poate traduce: „printre cei maturi”. Într-un anumit sens înţelepciunea, despre care el vorbeşte aici şi despre care am vorbit noi mai înainte, este desigur valabilă pentru toţi credincioşii. Dar în practică se stă receptiv faţă de această înţelepciune cu atât mai mult cu cât eşti mai mult maturizat spiritual. Că acesta este evident sensul aici se recunoaşte din 1 Corinteni 3.1-3: »Cât

despre mine, fraţilor, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unor oameni de carne, ca unor prunci în Hristos. V-am dat să beţi lapte, nu hrană tare, căci nu aţi fost în stare s-o primiţi şi nici acum nu sunteţi în stare, pentru că tot carnali sunteţi.« Pavel consideră ceva rău aici la corinteni, că ei se comportau încă ca nişte copii mici, care nu pot suporta hrana tare. De aceea ei nu erau pe deplin deschişi pentru „înţelepciunea” despre care Pavel vorbeşte aici. Există hrană pentru bebeluşii în credinţă, dar există hrană şi pentru cei maturi spiritual, o hrană faţă de care bebeluşii nu au nici un interes, sau pe care ei nu o pot suporta.

Era desigur marea dorinţă a apostolului, ca credincioşii să crească, pentru ca ei să se poată hrăni cu această hrană mai bună! Hrana are însă a face cu »Domnul slavei« (1 Corinteni 2.7). Un semn al maturităţii spirituale este, că creştinii maturi sunt umpluţi cu Hristos şi prezintă tabloul Lui în lumea aceasta. Ei nu se mai prezintă pe ei înşişi, aşa cum fac cu plăcere creştinii carnali sau aşa cum făceau corintenii, care se făleau cu vorbirea lor în limbi. În orice caz aceasta este un semn al lipsei de maturizare spirituală. Cine este matur este umplut numai de Hristos şi la maturi se vede numai Hristos. În acest sens era orientată lucrarea apostolului Pavel: »… Hristos în voi,

nădejdea slavei. Pe El Îl vestim noi şi sfătuim pe orice om şi învăţăm pe orice om, în toată înţelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârşit în Hristos.« (Coloseni 1.27,28).

Cu alte cuvinte: apostolul Pavel vestea pe Hristos, nu numai la necredincioşi, ci şi la credincioşi, pentru ca prin aceasta ei să crească în El. Priveşte numai tabloul strălucitor, pe care Pavel îl pictează despre Domnul lui în tot capitolul 1 din epistola către Coloseni! Cât de multă „plăcere" are credinciosul pentru acest tablou? Cât de mulţi creştini se găsesc totuşi care sunt orientaţi numai spre binecuvântările lor pământeşti, spre darurile şi talentele lor, spre activităţile lor proprii pentru Domnul, şi aşa de puţin spre Domnul Însuşi. Aceasta este lipsă de maturitate spirituală. Creştinul maturizat nu se mai orientează spre sine însuşi, ci spre Hristos; aceasta este ceea ce apostolul Pavel în Coloseni 1.1-3 numeşte »carnal« respectiv »spiritual«.

Tradus de la: Geistliches Wachstum (2)

Tradus din *Bode van het heil in Christus*, Vaassen, NL, Ediţia 140, Nr. 7/8, Iulie/August 1997, pag. 150–154

Traducere: Ion Simionescu